

АПЕЛАЦИОНЕН СУД СКОПЈЕ

Б И Л Т Е Н

1

С К О П Ј Е
МАРТ 2011 ГОДИНА

ИЗДАВАЧ:

АПЕЛАЦИОНЕН СУД СКОПЈЕ

РЕДАКЦИСКИ ОДБОР:

ПРЕТСЕДАТЕЛ:

ЉУПКА АРСЕНИЕВСКАПретседател на Апелационен суд Скопје

ЧЛЕНОВИ:

Судија НАДИЦА АНДРЕЕВА Претседател на Одделот за судска практика

Судија МИЛКА СТЕФКОВА Претседател на кривичниот оддел

Судија АНГЕЛ ВЕЛИЧКОВСКИ Претседател на одделот за прекршоци

Судија ЛИДИЈА ДИМЧЕВСКА Претседател на граѓанскиот оддел

Судија МЕРИ ДИКА ГЕОРГИЕВСКА Претседател на тргоскиот оддел

Судија ДРАГИЦА САПУНЦИЕВА Претседател на одделот за работни спорови

Оливера ВасилевскаСудски советник

Јазична редакцијаБилјана Наумовска

Компјутерска обработкаНаташа Однакозова Жабокова

На Седницата на судиите на Апелационите судови Битола, Скопје, Штип и Гостивар одржана на 3.12.2010 година во Битола за разгледување на правни прашања заради воедначување на судската пракса и тоа:

1. Во која висина треба да се надоместуваат трошоците на странката која имала свој полномошник – адвокат во постапката а кои се однесуваат за превоз, дали се тоа трошоците во висина на патен билет за превозното средство што го користел адвокатот или за употреба сопствено возило каде надоместокот изнесува 30% од цената на најскапиот бензин за секој изминат километар?

ЗАКЛУЧОК

Трошоците на странката која имала свој полномошник – адвокат во постапката, а кој се однесуваат за превоз ќе се надоместуваат согласно чл.149 ст.2 од ЗПП и тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите за секој поединечен случај врз основана приложените докази – сметкопотврда за натоварено гориво со регистарски број од возилото, фискална сметка во оригинал, потврда од патарина или патен налог со тоа што ако полномошникот дошол истиот ден за повеќе предмети да му се досуди надоместок само за еден превоз и во еден предмет со оригинал докази. Доколку патувал со автобуски превоз тоа треба да се докаже со патен билет во отсуство на докази за користено превозно средство нема да се досудат трошоци за превоз.

2. Дали во секој случај кога Европскиот суд за човекови права ќе утврди повреда на некое човеково право или на основни слободи предвидени во Европската конвенција за заштита на основните човекови права и слободи треба да се дозволи повторување на постапката во смисла на чл.400 од ЗПП?

ЗАКЛУЧОК

Кога Европскиот суд за човекови права ќе утврди повреда на некое право или на основните слободи предвидени во Европската конвенција за заштита на основните човекови права и слободи и странката во рок од чл.400 од ЗПП поднесе барање повторување на постапката судот е должен да постапува по таквото барање и во зависност од причините поради кои се бара повторување на постапката ќе одлучи дали ќе дозволи повторување. Одлуката на Европскиот суд за човекови права со која е утврдена повреда на човековите права не значи дека секогаш треба да се дозволи повторување на постапката.(како на пример кога потврдата се состоела во судење во неразумен рок).

3. Дали на работникот во смисла на чл.113 од ЗРО му следуваат трошоци поврзани со работата – за одвоен живот само во случаи ако тој трошокот е причинет од работодавачот или пак во случај ако е предизвикан од работникот поради негови лични причини?

ЗАКЛУЧОК

Согласно чл.113 ст.1 т.6 од ЗРО на работникот му следуваат трошоци поврзани со работата – за одвоен живот само во случај ако тој трошок е причинет од работодавецот, а не и од причини на работникот.

4. Дали при состојба кога првостепената пресуда е потврдена со пресуда на првостепениот суд, а покасно по изјавена ревизија со решение на Врховниот суд на РМ се укинати двете пресуди на пониските судови при повторно одлучување по изјавена жалба против првостепената пресуда доколку постојат услови и причини за укинување на таа пресуда дали тоа се смета за прво укинување или пак со фактот што првостепената пресуда била укината од Врховниот суд на РМ заедно со

второстепената согласно чл.351 ст.3 од ЗПП, второстепениот суд ќе треба да закаже расправа и мериторно да одлучи по изјавената жалба.

ЗАКЛУЧОК

При состојба кога првостепената пресуда е потврдена со пресуда на второстепениот суд а покасно по изјавена ревизија со решение на Врховниот суд на РМ се укирати двете пресуди на пониските судови при повторно одлучување по изјавената жалба против првостепена пресуда доколку постојат услови и причини за укинување на таа пресуда, пресудата може да се укине уште еднаш бидејќи тоа се смета за прво укинување.

5. Дали одредбата од чл.51 ст.8 од Законот за стечај повлекува одговорност за штета на органите на управување на должникот кои не поднеле навремен предлог за отварање на стечајна постапка во секој случај или штетата и одговорноста треба да се докажува?

ЗАКЛУЧОК

Во спорови заведени согласно чл.51 ст.8 од Законот за стечај одговорноста на органот на управување на должникот не значи автоматски одговорност туку мора да се утврдуваат факти дали се исполнети условите за надомест на штета во сите елементи потребни да постои одговорност по основ на штета.

Доколку била отворена стечајна постапка после рокот предвиден од споменатиот член од Законот за стечај спорно станува прашањето што со веќе заведена парница од страна на доверителот.

**чл.268 ст.2 од Законот
за облигационите односи**

При утврдени факти дека тужениот должи на тужителот согласно со договорот за потрошувачки кредит редовна камата, воедно според договорот е предвидена и затезна камата во случај на доцнење со плаќањето на месечните ануитети, тужителот може да бара на пресметаната редовна и пресметаната затезна камата, затезна камата само од денот кога е поднесено барањето до судот.

Од образложението:

Во текот на редовната постапка, од изведените докази првостепениот суд утврдил дека странките заклучиле договор за одобрување потрошувачки кредит бр.14-32589 од 5.9.2007 година, со кој на тужениот како корисник на кредитот, тужителот (Стопанска банка АД Скопје) му одобрил износ од 250.000,00 денари со рок на отплата од 60 месеци, со месечен ануитет во износ од 5.752,50 денари, потоа фактите дека тужениот не ги исплаќал редовно месечните ануитети и заклучно со 27.8.2008 година имал долг кон тужениот во вкупен износ од 248.510,50 денари од кој износ на име главница 234.965,50 денари, 12.865,50 денари на име редовна камата договорена со предметниот договор, како и 679,50 денари на име затезна камата согласно со чл.5 од договорот, потоа фактот дека тужениот последната уплата ја реализирал на 7.4.2008 година и до тогаш уплатил вкупен износ од 29.134,00 денари по основ на одобрениот кредит.

Врз основа на така утврдената фактичка состојба, имајќи ја предвид одредбата од чл.268 ст.2 од Законот за облигационите односи според која,на износот на неисплатената камата може да се бара затезна камата само од денот кога до судот е поднесено барање за нејзина исплата, а во конкретниот случај издадениот платен налог во себе содржи определен износ на име главница, потоа пресметана редовна камата од 12.865,50 денари и затезна камата во пресметан износ од 679,50 денари за периодот од поднесување на тужбата 16.10.2008 година

до исплатата и во овој дел платниот налог останал во сила, по наоѓање на Апелациониот суд Скопје, обжалената пресуда треба да се преиначи така што издадениот платен налог за законска затезна камата на пресметаната редовна и пресметаната казнена камата за периодот од 27.8.2008 година (датум до кој тужителот ја заклучил пресметката на долгот во кој влегува редовната и затезната камата) до поднесување на тужбата - 16.10.2008 година е всушност делот во кој што издадениот платен налог треба да се укине и тужбеното барање во тој дел да се одбие како неосновано.

*Пресуда на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.5229/10
од 10.2.2011 година*

**чл.12 ст.4 од Законот
за вонпарнична постапка**

Кога е пропишано дека судот ја поведува постапката по службена должност, иницијативата на некој учесник да се поведе постапка, на пример кај расправање на оставина или кај определување на надомест за експроприран имот, не се смета за предлог, па одредбата од овој член не се однесува на тие случаи.

Од образложението:

Во текот на редовна постапка иницирана е оставинска постапка по предлог на учесникот како еден од наследниците на оставината на покојниот. Првостепениот суд утврдил дека на рочиштето за расправање на оставината не се јавил предлагачот и не го оправдал своето недоаѓање, по што нашол дека се исполнети условите од чл.12 ст.4 од Законот за вонпарнична постапка и донел решение со кое предлогот за расправање на оставината се смета за повлечен.

Во врска со изјавената жалба од страна на учесникот, Апелациониот суд наоѓа дека истата е основана, од причина што првостепениот суд при одлучувањето немал во предвид дека одредбата од чл.12 ст.4 од Законот за вонпарнична постапка не може да се примени во конкретниот случај.

Ова од причина што согласно одредбата од чл.121 од Законот за вонпарнична постапка, постапката за расправање на оставината се поведува по службена должност, веднаш штом судот ќе дознае за смртта на лицето или дека лицето е прогласено за умрено. Во смисла на наведената законска одредба, Апелациониот суд смета дека, со оглед да во конкретниот случај се работи за постапка за расправање на оставина, која се поведува по службена должност, првостепениот суд немал законска можност да постапи во смисла на одредбата од чл.12 ст.4 од Законот за вонпарнична постапка и предлогот за поведување на оставинска постапка да го смета за повлечен.

Кога се работи за однос меѓу работник и работодавач согласно со одредбите од ЗРО, правата и обврските работникот ги остварува исклучиво согласно со законот за работните односи, колективниот договор и договорот за вработување. Сите одлуки донесени од собранието на работодавачот не го засегаат интересот на вработените во остварувањето на своите права и обврски што произлегуваат од заснованиот работен однос со работодавачот, туку одлуките на собранието на работодавачот се однесуваат на правата и обврските меѓу друштвото и акционерите.

Основниот суд Скопје 2 Скопје, со обжалената пресуда го одбил како неосновано тужбеното барање на тужителката со која бара да се усвои тужбеното барање да се поништи решението под број 01-1101 од 12.6.2009 година, донесено од страна на тужениот со кое на тужителката и престанал работниот однос од деловни причини сметано од 12.6.2009 година, како незаконито.

На правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд применувајќи го чл.71 ст.2, 76 ст.1 т.3, чл.95, чл.97 и чл.199 од ЗРО правилно го применил материјалното право кога го одбил како неосновано тужбеното барање на тужителката на начин како во изреката на обжалената пресуда.

Неоснован е жалбениот навод на тужителот дека првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба односно пропуштил да утврди дека на тужителот работниот однос му престанал на незаконит начин. Ова од причина што од доказите изведени во текот на постапка произлегува дека од страна на тужениот била спроведена постапка во случај на откажувањето на договорите за вработување на вработените од деловни причини, односно од страна на тужениот била изготвена програма за намерата за донесување одлука за откажувањето на договорите за вработување на поголем број вработени. За таа намера бил известен синдикатот, изготвена била нова систематизација на работни места, а со оглед на тоа дека на ниво на тужениот не е склучен колективен договор меѓу тужениот и овластениот синдикат на вработените, а спроведувајќи ја програмата и одлуката на одбор на директори, изготвени биле критериуми и мерила врз основа на кои ќе се врши бодирање на вработените во случај кога ќе биде намален бројот на

извршителите на определени работни места, а била известена и службата надлежна за посредување при вработување за планираните колективни отпуштања од страна на тужениот. Тужителот бил вработен кај тужениот на неопределено време од септември 1989 година, најнапред на работно место ликвидатор па потоа на работно место финансов книговодител во Сектор на финансии и контрола. Како финансов книговодители биле 8 извршители, а со новата систематизација бил намален бројот на извршители. Според ранг листата тужителот имал 61 -бод. Одборот на директори кај тужениот на 24.4.2009 година донел одлука за усвојување на промените во организационата структура кај тужениот и престанување на потребата од работа на поголем број работници поради деловни причини, со која го усвоил вонредниот извештај на главниот извршен директор од 23.4.2009 година и ја одобрил промената на организационата структура, бројот на работните места и бројот на извршители по работно место предложени од страна на главниот извршен директор, одлучувајќи дека престанала потребата од работата на најмногу 180 работници поради деловни причини и го овластил главниот извршен директор да ги преземе сите потребни дејствија за спроведување на одлуката во правилникот за организација и систематизација на работните места на тужениот. Имајќи го предвид наведеното и по оценка на овој суд првостепениот суд правилно утврдил дека тужениот спровел законита постапка за престанок на работниот однос на тужителката од деловни причини во смисла на законските одредби од ЗРО.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на тужителот дека тужениот со спроведувањето на постапката за престанок на работниот однос на тужителката ги немал предвид Одлуката на собранието на акционери бр.02-904 од 27.8.1998 година за извршување трансфер на обични акции и реализација на заедничката понуда, Понудата за купување обични акции од 24.6.1998 година и Договорот за продажба на обични акции бр.02-900 од 26.8.1998 година со кои на тужителот му било гарантирано правото на работа се до пензионирање, меѓутоа не го прифати за основан. Ова од причини што собранието на тужениот претставува орган на акционерското друштво во кои се обединуваат и вклучуваат сите акционери заради остварување на своите права во работите на друштвото. Собранието е обврзан орган на акционерското друштво во кои акционерите ги остваруваат своите права преку донесувањето значајни одлуки, односно одлуки што се однесуваат на основите и на устројството на друштвото. Вршењето на тие работи во

име на друштвото треба да се остварат во границите на правата на акционерите што произлегуваат од акциите. Одлуката на собранието на акционери бр.02-904 од 27.8.1998 година за извршување трансфер на обични акции и реализација на заедничката понуда, понудата за купување обични акции од 24.6.1998 година и договорот за продажба на обични акции бр.02-900 од 26.8.1998 година, со кои на тужителот му било гарантирано правото на работа се до пензионирање, претставуваат одлуки што произлегуваат од законските овластувања на собранието на акционерското друштво од кои одлуки се засегнати исклучиво акционерите во права смисла и конфликтот на интереси меѓу друштвото и акционерите согласно со Законот за трговските друштва. Меѓутоа, кога се работи за однос меѓу работник и работодавач согласно со одредбите од ЗРО, правата и обврските работникот ги остварува исклучиво согласно со Законот за работните односи, колективниот договор и договорот за вработување. Сите одлуки донесени од собранието на тужениот не го засегаат интересот на вработените во остварувањето на своите права и обврски што произлегуваат од заснованиот работен однос со работодавачот, туку одлуките на собранието на тужениот се однесуваат на правата и обврските меѓу друштвото и акционерите.

Овој суд ги ценеше и останатите жалбени наводи но најде дека истите се ирелевантни и не се од влијание за поинакво одлучување во конкретниот случај, дотолку повеќе што првостепениот суд при одлучувањето дал доволно образложени причини за решителните факти прифатливи во целост и за овој суд.

*Апелационен суд Скопје РОЖ.бр.-692/10
од 17.11.2010 година.*

Утврденото право на бруто-плата на работникот го сочинува нето- платата за месец декември 2008 година со зголемени износи на трошоци поврзани со работа а по основ на исхрана за време на работа и превоз до и од работа, со зголемување на износот на пресметан данок на плата и задолжителните придонеси, согласно со пропишаните законски стапки за месец декември 2008 година, а започнуваќи со исплата на плата за месец јануари 2009 година.

Основниот суд Скопје 2 Скопје со обжалената пресуда ја уважил тужбата и тужбеното барање на тужителот па го задолжил тужениот на тужителот да му исплати на име противправно одземени парични средства за превоз во периодот од 1.1.2009 година до 30.11.2009 година со законска казнена камата сметано од поднесување на тужбата 1.3.2010 година во висина на референтна стапка на Народна Банка на Република Македонија што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодие што му претходело на тековното полугодие, зголемена за 8 процентни поени до исплатата.

Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а како основано се укажува и во изјавената жалба, првостепениот суд погрешно постапил кога ја донел ваквата одлука. Имено, согласно со чл.3 ст.1 од Законот за исплата на платите во РМ (Сл.Весник на РМ бр.70/94, 62/95, 33/97, 50/01, 26/02, 46/02, 37/05 и 12/07), работодавачот од чл.2 на овој Закон, почнувајќи со исплатата на платите за јануари 2009 година, утврденото право на нето-плата со овој Закон за декември 2008 година го зголемува за износот на пресметаниот данок од плата, задолжителните социјални придонеси, согласно со пропишаните законски стапи за декември 2008 годна и за износот на трошоците поврзани со работа по основ на исхрана за време на работа и превоз до и од работа, пресметани со закон, колективен договор и договор за вработување по истекот на рокот од ставовите 1 и 2 од овој член, почнувајќи со исплатата на платите од јануари 2009 година, корисниците на буџетот на РМ, утврденото право на нето-плата согласно со овој Закон за декември 2008 година, го зголемуваат на износот на пресметаниот данок на плата, задолжителните социјални придонеси, согласно со пропишаните законски стапки за декември 2008 година и за износот на трошоците поврзани со работа по основ на исхрана за време на работа и превоз до и од работа, пресметани со закон, колективен договор и договор за вработување, а во рамките на обезбедените

средства (ст.3). Од содржината на актот на Владата на РМ за одбивање на надоместокот за превоз од бруто-плата, јасно произлегува дека со него се утврдува на кои лица ќе им се исплатува поголема, а на кои лица помала нето-плата, што не претставува доуредување, туку конкретно утврдување на правата.

Тужениот бидејќи е буџетски корисник постапил според актот на Владата на РМ за одбивање на надоместокот за превоз од бруто-платата на тужителот и ја спроведувал програмата за бруто-плата. Сметано од 1.1.2009 година заради воведување на концептот на пресметка и исплата на бруто-плата на вработените, во позитивната регулатива се направени соодветни измени на законите согласно со кои на нето-платата, меѓу другото, се додаде износот на надоместокот за превоз од и до работа. Имајќи предвид дека тужителот и пред настанатите измени во законодавството не примал надоместок за превоз, судот смета дека неосновано тужителот побарува враќање на средства од плата кои и претходно не му биле исплатувани. Со одбивањето на овие средства висината на платата на тужителот останала непроменета и со тоа тужителот не претрпел штета во смисла на намалување на платата, бидејќи и пред воведување на концептот на бруто-плата на тужителот не му бил исплатуван надомест за превоз. Тужениот со начинот на пресметка на платата не ги повредил правата на тужителот во однос на неговата заработувачка па оттука судот смета дека во конкретниот случај станува збор за техничко изготвување на пресметката на платата на тужителот. Имајќи предвид дека Уставниот суд на РМ со Одлука У.бр.61/2009 од 25.11.2009 година го укинал актот на Владата на РМ за разгледување и усвојување на информацијата за начинот на одбивање на надоместокот за превоз од бруто-платата на вработените во 2009 година, кои досега не го примале истиот донесен на 50-та седница во Владата на РМ од 30.1.2009 година и го стави вон сила решението за запирање на извршувањето на поединечните акти или дејствија што се преземаат врз основа на актот означен во точка 1 во оваа одлука, судот смета дека ваквата одлука има правно дејство за во иднина односно од денот на донесување на Одлуката на Уставниот суд на РМ, бидејќи актот на Владата на РМ е укинат, а не поништен со Одлука од страна на Уставниот суд на РМ и истата не може да има ретроактивно дејство. Неспорно е дека тужениот како составен дел од Владата на РМ како буџетски корисник постапувал согласно со актите и насоките дадени од Владата на РМ, а фактот дека по донесувањето на Одлуката на Уставниот суд на РМ со која се укина Актот на Владата на РМ од

декември 2009 година на тужителот редовно му го исплатувал износот од 825,00 денари.

Нема законски основ на тужителот да му се исплатува надоместок за превоз за спорниот период во 2009 година, бидејќи со закон таквото право не му е утврдено. Правото на превоз беше предвидено во чл.113 од ЗРО од 2005 година, меѓутоа со Законот за измени и дополнувања на ЗРО објавен во Сл.весник на РМ бр.161/2008 кој влезе во сила на 24.12.2008 година престана да постои оваа категорија надомест. Ова од причина што со Законот за изменување и дополнување на Законот за исплата на платите во Република Македонија се вовеле системот на бруто-плати, односно работникот за извршените работни задачи од работниот однос има право само на плата без никакви други надоместоци како што се превозот и исхраната. Во колективните договори и понатаму е задржано правото на превоз, меѓутоа со оглед на тоа што не постои повеќе закон со кој е регулирано ова право, колективниот договор во тој случај е во спротивност со законот и ако за време на важењето на колективниот договор се донесе закон со кој се ограничува определено право од колективниот договор, во однос на тоа право ќе се применува законот како повисок правен акт. Во случајот нема закон спрема тоа не постои правен основ.

*Апелационен суд Скопје РОЖ.бр.-1421/10
од 09.12.2010 година.*

Одлуките донесени на собрание на акционери свикано со објавување повик до акционерите објавен во еден дневен весник согласно со член 387 став 1 од Законот за трговски друштва не се незаконити и не можат да се поништат, ако на тужителот како акционер не му е врачена покана за тоа собрание.

Одлуките за измени и дополнување на статутот на Акционерското друштво донесени на вака свикано собрание, донесени се во квалификувано мнозинство во смисла на одредбата од член 418 став 2 од Законот за трговските друштва.

Неосновани се жалбените наводи на тужителот за погрешно утврдена фактичка состојба поточно дека првостепениот суд погрешно заклучил дека свикувањето седницата на собранието на акционерите од 10.12.2007 година било во согласност со одредбите од статутот на тужениот и од Законот за трговските друштва од причина што според тужителот повикот за свикување на седницата не бил објавен и на огласната табла на друштвото како што било предвидено во чл.77 ст.1 и 2 од статутот на тужениот и во чл.387 од ЗДТ. Неоснованоста на ваквите жалбени наводи произлегува од таму што врз основа на предложените и изведени докази на главната расправа првостепениот суд правилно ги утврдил фактите дека тужениот кое АД согласно со акционерската книга и податоците од Централниот депозитар за хартии од вредност на 10.12.2007 година бил со вкупен број на акции од 9.537 акции со број на гласови 9.537 и тоа како обични акции, дека тужителот е сопственик на 4.181 акција, и дека според податоците од ЦДХВ АД Скопје не постојат ограничувања и располагања на акционерите на тужениот, како и фактите дека согласно со чл.77 од статутот на тужениот свикувањето на собранието на акционери се врши со објавување повик до акционерите кој се објавува на огласна табла на друштвото и во дневен весник. Од таму првостепениот суд правилно го утврдил фактот за начинот на кој било предвидено во статутот свикувањето на собранието на акционери, воедно дека наведеното како постапка е одредено и со одредбата од чл.387 од ЗТД.

Притоа неспорен е фактот дека тужителот преку неговиот полномошник уште пред свикувањето на собранието на акционери поточно на 22.3.2005 година го известил тужениот дека заради околноста што тужителот поседува 42.17% од капиталот на тужениот и е основан

од лица што се странци и не се наоѓаат секојдневно во РМ, полномошникот на тужителот да биде известен за свикувањето на собранието на акционери по кој допис неспорно дека тужителот односно неговиот полномошник не бил писмено известен во врска со свикувањето на собранието од 10.12.2007 година. Од друга страна, пак, неспорен е и фактот дека повикот за седницата тужениот го објавил во дневниот весник Нова Македонија на 14.11.2007 година и дека собранието на акционери било одржано на 10.12.2007 година на кое присуствувале дел од акционерите, поточно друштвото го претставувало управителот со 5.032 гласа како и акционерот М.А. од Г. со 19 гласа на кој начин биле присутни акционери на тужениот со 52,96% или 5.051 глас. Неспорни се и фактите дека на предметното собрание на акционери се донесени оспорените одлуки од тужителот и тоа одлуката бр.53/08 за изготвување пречистен текст на статутот на друштвото, одлуката бр.53/07 за измени и дополнувања на статутот, одлуката бр.53/09 за промена на фирмата на друштвото, одлуката бр.53/10 за промена на седиштето на друштвото и одлуката бр.53/14 за конверзија на основната главнина од ДЕМ во евра, на кое собрание на акционери во присуство на нотар С.А. бил сочинет нотарски акт од истиот под ОДУ.бр.675/07. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд при донесување на оспорените одлуки присуствувале доволен број акционери за да наведените одлуки бидат валидни согласно со одредбите од статутот на тужениот и од Законот за трговските друштва, од причина што бројот на претставените акционери на собранието изнесува вкупно 5.051 глас што претставува 2/3 мнозинство со какво мнозинство требало да бидат донесени и предметните одлуки. Од овие причини тужителот неосновано во жалбата истакнува дека објавувањето на повикот за свикување на собранието на акционери затоа што не било извршено и преку огласната табла на тужениот било незаконито свикано, имено овој суд смета дека во смисла на одредбата од чл.387 од ЗТД повикот е во согласност со законските прописи дотолку повеќе што мнозинството со кое што се донесени одлуките е квалификувано мнозинство во смисла на одредбата од чл.418 ст.2 од ЗТД според која одредба за измени на статутот мнозинството гласови не може да изнесува помалку 2/3 од акциите со право на глас претставени на собранието. Претставувањето на собранието како што прифатил и првостепениот суд значи дека е потребно 2/3 мнозинство од присутните и претставени акционери на наведеното собрание па како во конкретниот случај на собранието од 10.12.2007 година присуствувале 5.051 глас и сите едногласно се изјасниле за донесените односно предложените одлуки кои сега се

оспоруваат со тужбата, овој број на гласови го претставува 2/3 мнозинство. Од тука правилно првостепениот суд прифатил дека се работи за одлуки донесени во согласност и со одредбата од чл.147 од статутот на тужениот како и одредбата од чл.418 од горенаведениот закон и овој суд во целост се согласува со причините на првостепениот суд и заклучоците во однос на постоење потребното мнозинство гласови за да се донесат такви одлуки какви што биле донесени на собранието на акционери од 10.12.2007 година, дека за донесување на оспорените одлуки биле потребни 2/3 мнозинство од вкупниот број запишани акции во акционерската книга со право на глас. Од таму без влијание се и останатите жалбени наводи во со спроведената постапка кај тужениот која претходела на донесените Одлуки од 10.12.2007 година.

Врз основа на правилно утврдената фактичка состојба овој суд најде дека и материјалното право е правилно применето, неприфаќајќи ги како основани жалбените наводи на тужениот дека оспорените одлуки од 10.12.2007 година биле донесени со обично мнозинство на гласовите од вкупниот број гласови на сите акционери, наведеното не произлегува од одредбата од чл.418 ст.2 од ЗТД, па од таму овој суд не ги прифаќа жалбените наводи на тужителот дека токму согласно со оваа одредба првостепениот суд погрешно протолкувал да ако се бара 2/3 мнозинство од присутните акционери на собранието туку дека тоа мнозинство се бара од вкупно запишаните акционери во акционерската книга на тужениот. Од овие причини судот најде дека правилно првостепениот суд го одбил како неосновано тужбеното барање на тужителот во смисла дека предметните одлуки од 10.12.2007 година донесени на собранието на акционери не се ништовни односно дека не се незаконити во смисла на цитираната законска одредба па од таму следуваше овој суд да одлучи како во изреката на оваа пресуда согласно со чл.357 од ЗПП.

*Апелационен суд Скопје ТСЖ.бр.1192/09
од 22.10.2009 година*

Заклучокот за продажба на недвижноста по член 175 став 4 од Законот за извршување се доставува до сите учесници на наддавањето. Против овој заклучок согласно со став 5 од член 175 дозволена е тужба во рок од 15 дена од приемот. Тужбата од член 175 став 5 од Законот за извршување се поднесува против понудувачот кому со заклучокот му се предава недвижноста против должникот и доверителот кои имаат право на намирување од цената постигната на јавното наддавање.

Согласно со одредбата од член 175 став 4 од ЗИ е утврдено дека за продажбата на недвижноста извршителот изготвува записник и донесува заклучок за продажба, кој го доставува до сите учесници на наддавањето, а согласно со став 5 од истиот член е утврдено дека против заклучокот од став 4 на овој член, е дозволена тужба во рок од 15 дена од приемот на заклучокот. Имајќи ги предвид ваквите одредби овој суд ги ценеше жалбените наводи на учесникот и заложниот доверител дека изјавата на доверителот за давање согласност за продолжување на рокот за плаќање не може да се отповика согласно со одредбите од член 20, член 23, член 28 и член 31 од ЗОО, но истите ги одби како неосновани од причини што видно од списите на предметот утврди дека извршителот заклучокот за продажба го доставил до сите учесници во наддавањето и истите против вака донесениот заклучок можат да поднесат само тужба во рок од 15 дена од приемот на заклучокот каде жалбените наводи кои се однесуваат за понуда, прифаќање на понудата како и во поглед на изразување и повлекување на волјата на странките во постапката ќе бидат ценети пред првостепениот суд во парнична постапка, а не во извршната постапка. Според оценка на овој суд од содржината на оваа одредба произлегува дека учесниците не можат да поднесат приговор против неправилности при извршувањето, туку истите можат да поднесат само тужба кое нешто го сториле а видно од наводите во одговорот на жалба, односно истите имаат поднесено тужби со предлог за издавање на привремени мерки. Според наоѓање на овој суд учесниците во овие контрадикторни постапки ќе го докажуваат тврдењето за примената на одредбите од ЗОО што се однесува за понуда, прифаќање на понудата и во поглед на изразување и повлекување на волјата на странките во постапката.

Овој суд цени дека од страна на извршителот во конкретниот случај не се сторени неправилности со издавање на Заклучокот за извршена продажба на недвижност И.бр.1489/09 од 7.12.2010 година и Заклучокот за негова исправка од 17.12.2010 година, што беше причина овој суд приговорот поднесен од доверителот да го одбие како неоснован, бидејќи извршителот при спроведеното извршување постапувал во целост спрема извршната исправа и целосно ги опфатил дејствијата според извршната исправа.

Врз основа на претходно наведеното, овој суд ги усвои жалбените наводи истакнати од страна на заложниот доверител и учесникот, па одлучи како во диспозитивот на ова решение согласно со чл.370 т.3 од ЗПП в.в. чл.10 од ЗИ.

*Апелационен суд Скопје ТСЖ.бр.46/11
од 20.1.2011 година.*

При претресувањето на дом или лице присуствуваат двајца полнолетни граѓани како сведоци. Претресувањето на женско лице го врши само женско лице, а за сведоци ќе се земаат само женски лица. Пред почетокот на претресувањето сведоците ќе се предупредат да внимаваат како се врши претресувањето, како и на тоа дека имаат право пред потпишувањето на записникот за претресување да ставаат свои приговори ако сметаат дека содржината на записникот не е точна.

Доказите прибавени на незаконит начин или со кршење на слободите и правата утврдени со уставот, законот и ратификуваните меѓународни договори, како и доказите произлезени од нив, не можат да се користат и врз нив не може да се заснова судската одлука.

Образложение

Правилно првостепениот суд при утврдување на фактичката состојба не го ценел записникот за претрес на дом и други простории од 04.07.2008 година на СВР Велес, од причина што истиот е направен спротивно на одредбите од чл.216 ст.3 од ЗКП, бидејќи претресот е извршен без присуство на двајца полнолетни граѓани како сведоци, и како таков согласно чл.15 ст.2 од ЗКП, тој доказ е прибавен на незаконит начин и врз него не може да се заснова законита судска одлука. Оттука и фотодокументацијата, потврдите за привремено одземени предмети, исто така, се докази прибавени врз основа на извршениот незаконит претрес и како такви и тие се докази врз основа на кои не може да се заснова судска одлука. Првостепениот суд, исто така, правилно оценил дека исказите на сведоците-двете службени лица што го вршеле претресот не можат да бидат користени во целост при донесувањето на пресудата, од причина што тие во своите искази, меѓу другото, го наведуваат и разговорот што со нив го водел обвинетиот при вршењето на претресот што е забележано во службената белешка, а таа не може да биде доказ во постапката. Согласно чл.80 ст.3 од ЗКП.

*Пресуда на Апелациониот суд Скопје КЖ.бр.2046/10
од 31.1.2011 година*

СЕНТЕНЦИ ИЗГОТВЕНИ ОД ПРЕКРШОЧНИОТ ОДДЕЛ ПРИ
АПЕЛАЦИОНИОТ СУД СКОПЈЕ

1. Дали државниот инспекторат за шумарство и ловство при Министерство за земјоделство, шумарство и водостопанство на РМ може да поднесува барање за поведување прекршочна постапка, секогаш за сите прекршоци или само сза одредени прекршоци?

Шумската полиција поднесува барање за поведување прекршочна постапка за сите прекршоци што се однесуваат во врска со чувањето на шумите во државна и приватна сопственост и сето она што следи и произлегува од чл.82 од Законот за шумите (Службен весник на РМ број 64/09) каде се предвидени овластувањата на шумската полиција, а Државниот инспекторат за шумарство и ловство поднесува барање за поведување прекршочна постапка по одредени прекршоци сврзани со надзорот и контролата во работењето на одредени субјекти, односно барање за поведување на прекршочна постапка што не е за сите прекршоци што не се во доментот на шумската полиција.

2. Дали може да се применат одредбите за стек чл.26 од ЗП, ако е сторен прекршок по чл.25 од ЗБСП, во врска со чл.376 од истиот Закон и чл.221 од ЗБСП, и што преставува голема материјална штета предвидена во чл.221 од ЗБСП од прекршочен аспект.

Прекршокот од чл.25 од ЗБСП согласно со ЗИД на ЗБСП („Службен весник на РМ“ бр.64/09 од 22.5.2009 година) не дава можност за примена на чл.376 од ЗБСП поради немање алинеја во чл.376 од ЗБСП, па согласно на тоа да може да стане збор за предизвикување сообраќајна незгода, која што потоа повлекува износ на глоба зголемена двојно и прекршочна санкција Забрана на управување со моторно возило.

Бидејќи чл.25 од ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.5.2009 година) не предвидува постоење на сообраќајна незгода се поставува прашање кога прекршокот е сторен во стек со прекршокот од чл.221 ст.1 т.5 од ЗБСП, дали истиот може да постои. Ова затоа што во

чл.221 од ЗБСП е предвидено учесникот во сообраќајната незгода, во која е загинато или повредено лице и настапила голема материјална штета, дека е должен да остане на местото на сообраќајната незгода со тоа што може привремено да се оддалечи само заради давање помош на лицата повредени во сообраќајната незгода или ако нему е потребна лекарска помош.

Значи прекршокот од чл.221 од ЗБСП како прво предвидува постоење на сообраќајна незгода, а после тоа како услов е губење на живот или повреда на некое лице или настапување голема материјална штета.

Чл.25 од ЗИД на ЗБСП и чл.221 од ЗБСП не можат да бидат во стек бидејќи ако не постои сообраќајна незгода како предуслов не може да стане збор ниту за постоење од чл.221 од ЗБСП.

Членот 221 од ЗБСП, предвидува „учесникот во сообраќајна незгода во која е загинато или повредено лице или настанала голема материјална штета е должен...“.

Во ЗБСП чл.2 ст.1 од ЗП, штетата ќе се утврдува поединечно во секој случај и ако се работи за штета каде што на возилото се оштетени виталните делови за управување и запирање и истите не можат самостојно да се движат по патот, станува збор за голема материјална штета во смисла на чл.221 од ЗБСП

СОДРЖИНА

1. ПРАВНИ ЗАКЛУЧОЦИ

Заземени на седница на судиите на четирите Апелациони судови 3

2. ГРАЃАНСКО ПРАВО - МАТЕРИЈАЛНО И ПРОЦЕСНО ПРАВО

чл.268 ст.2 од Законот за облигационите односи 6

чл.12 ст.4 од Законот за вонпарнична постапка 8

3. РАБОТНИ ОДНОСИ

чл.71 ст.2, чл.76 ст.1 т.3, чл.95, чл.97 и чл.199 од Законот за работни односи 9

чл.2 и чл.3 ст.1 од Закон за исплата на платите во РМ и чл.113 од Закон за работни односи 12

4. СТОПАНСКО ПРАВО

чл.387 ст.1 и чл.418 ст.2 од Законот за трговските друштва 15

чл.175 ст.4 и ст.5 од Законот за извршување 18

5. КРИВИЧНО ПРАВО - МАТЕРИЈАЛНО И ПРОЦЕСНО ПРАВО

чл.216 ст.3, чл.15 ст.2 и чл.80 ст.3 од Законот за кривична постапка 20

6. ПРЕКРШОЧНА ПОСТАПКА

чл.82 од Законот за шумите 21

чл.25 од Законот за безбедност на сообраќајот на патиштата 21